

JANE CORRY

**KAN
KARDEŞLER**

BEYAZ BAYKUŞ: 35
ROMAN: 20

KAN KARDEŞLER // JANE CORRY
BLOOD SISTERS

FIRST PUBLISHED IN GREAT BRITAIN IN THE ENGLISH LANGUAGE
BY PENGUIN BOOKS LTD.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yelda Cumalıoğlu
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Çevirmen: Duygu Filiz İlhanlı
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Işıl Ilgıt Şimşek

Beyaz Baykuş: Nisan 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-584-7

© Beyaz Baykuş
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 - Faks: (0) 212 252 22 43
www.beyazbaykus.com
facebook.com/ beyazbaykusyayinlari
twitter.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Baykuş Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

JANE CORRY

KAN KARDEŞLER

*Üç küçük kız, biri iyi, biri kötü,
biri ölü*

Çevirmen: Duygu Filiz İlhanlı

Pırıl pırıl okul ayakkabıları.

Omuz çantaları sallanıyor.

Sarı saç örgüleri savruluyor.

İki çift ayak. Birisi az daha büyük.

“Hadi. Geç kalacağız.”

Neredeyse oradalar. Neredeyse güvendeler.

Kaldırım kenarı.

Bir çift ayak daha.

Hayır!

Bir çiftlik.

Sessizlik.

Kan zemine sızıyor.

Yayıyor ve yayılıyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Az önce yeni bir haber ulaştı. Londra'nın dışında yer alan açık cezaevinde bir cinayet meydana geldiği belirtiliyor. řu anda daha fazla bilgi mevcut değil ancak en kısa sũrede sizi bilgilendiriyor olacağız. Bu sırada Radio 2'de, Great Cynics'ten yeni bir şarkı...

Eylül 2016

Alison

Önemli olan büyüklük değil keskinliğidir. Ve kenarları. Bıçak kayıp gitmelidir, tırmalamadan.

Mavi cam parçasını pencereden gelen ışığa doğru kaldırdım. Eski tarz eczanelerin raflarında, dizi dizi duran şişelerde ara sıra gördüğümüz çeşitlerle aynı renkte. Temiz iyi bir kesim. Düzeltmesi gereken keskin parçaları yok ki bu hep zordur. Teninize ya da kıyafetlerinize cam parçalarının sıçraması çok kolaydır.

Ya da zihninize.

Şimdi asit testine gelirse. Cam, kurşun çerçeveye uyuyor mu? Kalbim hep bu aşamada, ölüm kalım meselesiymiş gibi delice atmaya başlar. Aslında gülünç ama hissettirdiği bu. Bu kadar ileriye gittikten sonra, hata yapmayı istemezsiniz. Sadece camın israf edilmesi değildir mesele. Zamanın boşa gitmesidir.

Hayatın her saniyesi değerlidir. Benim çok iyi bildiğim üzere.

“Bana bunu yapmamda yardım edebilir misiniz Bayan Baker?”*

“Aslında, evli değilim” diyorum, örnek işimden kafamı kaldırıp bakarak. “Lütfen bana Alison deyin, herkes gibi.”

Öğrencilerimin çoğu şu anda karşımda duran bu yeni öğrenciden daha yaşıldırlar. Aynı zamanda daha kısa. Bu adam tıknazlığa kaçmayan

* Burada yazar İngilizcede evli kadın anlamına gelen “Mrs.” şahıs unvanını kullanmaktadır.

sağlam bir yapıda. Tahminen bir metre seksen beş cm civarında. Benden az çok yedi cm daha uzun.

Çocukken, sınıfın en uzununu olduğum için benimle acımasızca dalga geçilmişti. Küçülmek için elimden geleni yaptım ama işe yaramadı. “Dik dur” derdi annem. Niyeti iyiydi ama benim tek isteğim aralarına karışmaktı; fark edilmek değil. Nispeten büyük burnumu (annem kibarca klasik derdi), kahverengi kalın çerçeveli gözlüklerimi ve tren hattı gibi dizili olan diş tellerimi gizlemek isterdim. Oysaki mükemmel fiziğe sahip kız kardeşimin ise onu doğal olarak özgüvenli yapan Tanrı vergisi bir özgüveni vardı.

Bugünlerde boyumun bazı avantajları olduğunu gördüm. Başkalarının giyemediği kıyafetleri giyebilirsiniz. Çok belli etmeden birkaç kilo alabilirsiniz. Yine de ne zaman bir aynada ya da mağaza vitrininde kendi yansımanı göreceksen, o hoş gitmeyen omuzlarını geriye çekmem gerektiği aklıma gelir. “Düşük melek kanatları” derdi kız kardeşim.

Ne kadar da ironik.

Soruyu soran adam ne genç ne de yaşlı. Sahip olduğumuz bir başka ortak yan daha. Yıllar ilerledikçe yaşımı daha az belli etmek istiyorum. Bugüne dek yapmış olacağımı düşünüp de bir türlü yapamadığım şeyler için panik olmama neden oluyor.

Aslında burası yaşın önemli olmadığı tek yer. Önemli olan elin sarımsızlığıdır. Vitray resim yapmak masum bir zanaat gibi görünebilir. Ama kazalar da olmuyor değil.

Bu ne kadar da doğru.

“Alison, senin kurşunu germekle ilgili söylediklerini pek hatırlamıyorum.”

Düşüncelerimi bölen adamın sesi kalın. Konuşması düzgün, pahalı bir eğitimi işaret ediyor. Meraklı. Yerel üniversitede verdiğim bu haftalık derslere çok erkek kayıt olmuyor. Bu öğrenci geçen hafta ilk derse geldiğinde, ani bir tedirginlik hissettim. Halen de hissediyorum.

Sadece gözlerini dikip bakma şekli yüzünden değil. Ya da sorduğu zekice sorular. Ya da başlangıç dersi olsa da camını şekillendirirken takındığı kendinden emin tavrı değil. Ya da ismi – Clive Black, otoriter simetrisi var, aile tarafında bunun üzerine bir miktar düşünüldüğünü gösteriyor. Ya da az önce her günden daha ilgi çekici buluyormuş gibi “Alison” deme şekli bile değil.

Aslında bunların hepsi. Ve tam olarak adını koyamadığım başka şeyler de. Yıllar içinde kendi içgüdülerime güvenmeyi öğrendim. Ve tam şu anda, bana dikkatli olmamı söylüyor.

Koruyucu eldivenlerimi giyip (sınıftaki herkes için önlükle beraber zorunludur) ince, biraz eğimli, otuz cm uzunluğunda bir parça kurşun alıyorum elime. Bu bana hep gümüşi meyankökü tutamını hatırlatıyor: Tıpkı kız kardeşimle okuldan dönerken köşedeki dükkândan aldığımız gibi.

Aklından çıkart. Uzaklaş.

Hızla, Clive’a bir çift pens uzatıyorum. “Bir parça al –penslerin düz kenarının üstte olması gerekir– ve çek. Ben de aynısını diğer tarafta yapacağım. Öne eğil. Aynen öyle.”

“Uzunluğunun iki katına çıkışı çok şaşırtıcı!” Bazen çocukların kullandığı ses tonunda söylüyor.

“İnanılmaz değil mi?” Sınıf bir araya toplanırken bir başkası mırıldanıyor. Bu kısmı seviyorum. Heyecan artıyor.

Bir başka tıraşlama bıçağını elime alıyorum. Komik olan ise çocukluğumdan beri sakar biri olmam. Ama bu hiç bocalamadığım tek alan.

“Bıçağı bir taraftan diğerine kıpırdatın sonra aşağıya bastırın” diyorum. “Denemek isteyen var mı?”

Sorumu mahsus, bir sürü dersime girmiş olan at suratlı bir kadına yöneltiyorum. Bir seferinde Facebook sayfamda olumlu yorumlar yazmayı önermişti ve bir sayfam olmadığını söylediğimde açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. “İşini insanlara duyurmak için ihtiyaç duymuyormusun?” diye sormuştu şaşkınlık içinde.

Gerçek nedeni saklamak için gelişigüzel şekilde omuz silktim. “Onsuz idare ediyorum.”

Artık ders bitiyor (Hoşça kal diye el sallıyor Beryl – buraya gelmeyi seviyor) ama düzgün konuşan adam hâlâ oyalanıyor. Ona kafamda Kurşun Adam ismini verdim ve gülümsüyorum çünkü her anlamda uygun. Uzun boylu. Zayıf. Tıraşlı. Güçlü bir çene. Sakin. Muhtemelen öngörülemez. Tıpkı üzerinde çalıştığımız malzeme gibi.

Tecrübeme göre hep, “Son bir soru sorabilir miyim?” diyen, gitmek istemeyen bir öğrenci vardır. Ama bu öğrenci beni gerginleştiriyor.

“Merak ediyordum” diyor. Sonra bir an için duraksıyor, gözleri yüzükparmağımdaki boş alana takılıyor. (Onunkisinin de boş olduğunu fark etmişim.) “Bir ihtimal aç mısınız?”

Gelişigüzel gülüyor, benim öğretmen onun ise öğrenci olduğu bu kısa tanışıklıkta biraz fazla ileri gittiğinin farkındaymış gibi “Sizi bilmem” diye ekliyor. “Ama ben, işten sonra buraya gelmeden önce hiçbir şey yemedim.”

Konuşurken eli cebine gidiyor. Boynumdan terler boşanıyor. Kapıya göz atıyorum. Sonra bir saat çıkarıp ona bakıyor. Üzerinde bir Disney çizgi film karakteri var. Hem rahatlıyorum hem ilgimi çekiyor. Ama davetini kabul edecek kadar değil.

“Teşekkürler” diyorum neşeyle. “Ama evde beni bekliyorlar.”

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Reddedilmiş. “Tamam. Anlıyorum.”

Nasıl anlayabilir ki? Ben bile kendimi anlayamıyorum. Arkamı dönerek, ortalıktaki artakalan cam parçacıklarını topluyorum.

Kâğıt üzerinde bu öğrenci, annemin onaylayabileceği birine benziyor. Terbiyeli. Uygun yaşta. Düzgün kesimli ceketinden anlaşıldığı üzere varlıklı bir adam. Geniş bir alnın gerisine doğru atılmış açık kahve saçları olan bir kafası var.

“Belki de fazla seçici davranıyorsun” der annem hep, nazikçe de olsa. “Bazen hayatta risk alman gerekir tatlım. Doğru adam her şekil ve biçimde karşına çıkabilir.”

Bu, babamla evlenirken hissettiği şey miydi? O tanıdık kayıp sızısı geldi yine. Keşke babam hâlâ burada olsaydı.

Kurşun Adam artık gitti. Tek istediğim şey, Elephant & Cast'taki da-irime gidip Ella Fitzgerald dinlemek, konserve ton alığı salatası hazırlamak (kız kardeşim balıktan nefret ederdi), günün yorgunluğunu atmak için sıcak bir duş almak, sonra da iyi bir kitapla kanepeye kıvrılıp kiranın, diğer faturalarla beraber haftaya ödenmesi gerektiğini unutmak.

Koruyucu eldivenlerimi çıkarıp köşedeki lavaboda ellerimi dikkatlice yıkıyorum. Sonra, yumuşacık, hayır mağazasından alınma, mavi tiftik hırkamı geçirip aşağıya iniyorum, resepsiyonda, sınıfın anahtarını vermek için durarak "Ne haber?" diye soruyor, masadaki kadın.

Neşeli yüzümü takınıyorum. "Harika, teşekkürler. Sen?"

Omuz silkiyor. "Duyuru panosunu yeniden düzenlemem gerekiyor. Birisi az önce bunu bıraktı. Kimsenin ilgisini çekeceğinden emin değilim. Sen ne düşünüyorsun?"

Posteri okuyorum. A4 kâğıt üzerine yazılmış ve karşısında parmaklıkların olduğu bir hücrenin yanında, bir sanatçının boya paletinin resmi var:

ARANIYOR

HMP ARCHVILLE (ERKEK AÇIK CEZAEVİ) İÇİN
MİSAFİR SANATÇI ARANIYOR.
LONDRA'NIN MERKEZİNDEN BİR SAAT UZAKLIKTA.
HAFTADA ÜÇ GÜN.
YOLCULUK MASRAFLARI ÖDENECEK.
REKABETÇİ ÜCRET.

BAŞVURULAR: archville@hmps.gsi.gov.uk

Tüylerim diken diken oluyor.

Bir çığlık. Sessizlik. Kan.

“Beni öyle bir yere koyamazsın” diye burun kıvrırdı resepsiyonist. Sözcükleri beni kendime getirdi ve bir kâğıt arandım.

“Gerçekten ilgilenmiyorsun değil mi Alison?”

E-posta adresini yazmaya devam ediyorum. “Belki.”

“Yerinde olmayı istemezdim.”

Sokağa doğru ilerlerken kafamda artılar eksiler dönüp duruyor. Düzenli gelir. Yolculuk masrafları. Her ay bankadaki param için endişe etmeyi bırakmam için yeterli. Ama daha önce hiç hapishanede olmadım. Bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Ağzım kuru. Kalbim güm güm atıyor. İlanı hiç görmemiş olmayı dilerdim. Kader bana bir şeyler anlatıyor gibi. Ama gerçekten dinlemeyi istiyor muyum?

Salıncakta oturmuş sigara içen ergenlerin olduğu bir parktan geçiyorum. Biri, başı arkaya yaslanmış gülüyor. Mutlu, tasasız bir kahkaha. Tıpkı kız kardeşiminki gibi. Onun için hayat bir baloydu. Peki ya benim için? Ben ciddi olandım. Çalışkan olan. Kazadan önceki dönemde bile göğsümde belirgin bir ağırlık hatırlıyorum. Her şeyi her zaman doğru yapmak istedim. Hayatta yapabileceğim en iyisini yapmak. “Çalışkan” kelimesi okul karnelerimin hepsinde vardı.

Ancak doğru yapamayacağınız şeyler de vardır.

“Senin suçun değildi” demişti annem, tekrar tekrar. Ancak zihnimde tekrar canlandırdığımda, yapmış olabileceğim şeyleri düşünüp duruyorum. Ve artık çok geç.

Bir akşam pazarının içinden hızlıca geçiyorum. İpek eşarplar rüzgârda salınıyorlar. Turkuvaz. Pembe. Çuhaçiçeği sarısı. Bir sonraki tezgâhta, geçmiş domateslerin poşeti 50 peniye satılıyor. “Daha ucuzunu bulamazsın tatlım” diyor tezgâhtar, parmak uçları olmayan siyah bir eldiven giyiyor. Onu duymazdan geliyorum. Sola dön. Ve sağa. Çabucak. Eve varmam gerek. Hemen. Birbirinin aynı, dolup taşmış çöp bidonlarının ve boş bira şişelerinin olduğu Victoria dönemi taraçaların olduğu yollardan. Bazısı-

nın tirabzanlarında perdeler asılı. Diğerlerinde tahta çakılı pencereler var. Benimkinde kepenk var. Kapatması kolay. Beni çeken şeylerden biriydi.

Üç zilin yanında üç etiket var. Ev sahibiminki. Diğeri kiracıminki. Bir de boşluk, yani benimki. Anahtarıma uzanıyorum. Mektupların bırakıldığı giriş holüne giriyorum. Bana gelen bir şey yok. İkinci anahtar, tek yatak odalı, giriş kattaki daireme açılıyor. Birinci katta (daha güvenli gelirdi) bir oda isterdim ama o zamanlar bulamamıştım ve çaresiz haldeydim. Şimdiyse alıştım ama yine de evden çıkmadan önce pencerele-
rin kilitli olduğundan emin oluyorum.

Kapıyı kapatıp ayakkabılarımı çıkarıyorum ve çantamı, ikinci el, bej rengi IKEA kanepemin üzerine atıyorum.

Arzu daha yoğun bir hal alıyor. Bütün gün içimde büyüyordu ama artık en üst seviyeye ulaşıyor. Acele. Hızlı. Ellerim, bir alkoliğin şişeye uzanması gibi ceketimin cebindeki mavi cam kıymığına gidiyor. Bu kadar küçük bir şeyin böylesi bir zarar verebilmesi!

Bugün sıra sağ bileğimde. Arterden uzakta. Ama dünkünden daha derine. Tırtıklı kenar derimi çizerken nefesimi tutuyorum: Acının devamında karanlık bir heyecan içimi kaplıyor. Her ikisine de ihtiyacım var.

Ama bu iyi değil. Yeterince acıtmıyor. Hiçbir zaman yeterince acıtmıyor.

Mevzu kesi ise, içimizde gizlediğimiz kesiler asıl zararı veriyorlar. Sürtünüyor, sızlıyor, acıyor ve kanıyorlar. Ve kafanda acıyla endişe büyüdükçe, açık bir yaradan çok daha tehlikeli bir hal alıyorlar. Ta ki sonunda bir şeyler yapman gerekene dek.

Artık zamanı geldi.

Eylül 2016

Kitty

“Bir ters bir düz ör” diye söylüyordu U Te.* “Bir ters bir düz.”

Kitty onu boğazlamak istedi. Örmek mi? Düz mü? Kimi kandırıyor-du? İlmikler –U Te’ninkiler de dahil olmak üzere– oraya buraya kaymış haldeler. Yün yumaklar içine gömülmüşler. Tamamen uyuşmuş. Ve hat-ta bir sidik birikintisinin içinde uzanıyorlar, puseti otuz yıl kadar önce bir kamyonla çarpıştığından beri idrarını tutmayan ve “aklı asla eskisi gibi olmayan” yan odadaki Dawn sayesinde. İronik, çünkü annesi o sırada tuvalet eğitimini henüz vermişti.

Kitty detayları biliyordu, çünkü Dawn’ın annesi çalışanlara anlatır-ken duymuştu. Her ziyaret ettiğinde öyle yapardı. Yılda bir kez öğleden sonra. Noel arifesinde saat ikide. Dakikası dakikasına. Dawn’ın annesi-nin yılın geri kalanında ne yaptığını kimse bilmiyordu ama bahse varım kızına bakmıyordu.

“Bir ters! Bir düz!”

U Te’nin şarkısı gitgide yükseliyordu, sanki ses idrar içindeki kaymış il-mekleri ve şüphe götürmeyen yetersizliği telafi ediyormuş gibi.

“Çok hızlı gidiyorsun!” diye bağırarak istedi Kitty. “İyi durumdaki elim yetişemiyor.”

Bazen diğer el de hareket edebileceğini düşünüyordu ama hiç olma-dı. Bir şeyler yapmak istediğinde bu üzücüydü. Ama bir şey yapmıyor-

* Uğraşı terapisti için kitapta kullanılan kısaltma.